

Ion Popescu Colegiu



AIBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Țare in fiecare Duminecă

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

- | | |
|----------------------|---------------------|
| P. Gârboviceanu | △ P. Dulfu |
| G. Coșbuc | ∥ V. S. Moga |
| G-ral P. V. Nasturel | ∥ N. Nicolaescu |
| G. Adamescu | ∥ Gr. Teodossiu |
| I. Otescu | ▽ C. C. Pop.-Tașcă. |

„STEAUA“



Societatea «*Steaua*» are descope a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să faoa a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Cenzori*. Const. Alimănețeanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și ootizațiuni plătite (urmare).

Fundeanu M Paraschiv (București), 1,50 lei; Kiriacescu A. (București), 2 lei; Ana Manoil (București), 2 lei; Kiriceanu Maria (București) 2 lei; I. N. Ciocan (Roman), 2 lei; Aurelia I. Cantemir (Roman), 2 lei; N. Popovici (Roman), 2 lei; Gh. A. Popovici (Roman), 2 lei; I. Manoil (Roman), 2 lei; C. Grădinescu (Roman), 2 lei; Gh. Brașovescu (Bârsa Oțeleni-Roman), 1 leu; Elena Eug. Dimitriu (Doljești-Roman), 1 leu; Ioan Bordianu (Strunga-Roman), 1 leu; Ioan Th. Mihăilescu (Cârligu-Roman), 1 leu; Gh. Enăchescu (Cârligu-Roman), 1 leu; Ioan Ionescu (Elisabeta-Doamna-Roman), 1 leu; Gh. I. Adam (Mogoșești-Muscel), 1 leu; Maria Parteniu (București), 2 lei; Lucia Parteniu (București), 2 lei; Eliza Bunescu (Ploești), 2 lei; Negru Constantin (București), 2 lei; Dem. Popovici (București), 2 lei; Pr. I. Grigoriu (Vaslui), 2 lei; Eufr. Miloș (Vaslui), 2 lei; Clementa Balassan (Vaslui), 2 lei; Anastasia Mihalovici (Vaslui), 2 lei; Aglaia Bălănescu (Vaslui), 2 lei; Ioan Binig (Vaslui) 2 lei; M. I. Demetrian (Caracal), 3 lei; I. Gh. Demetrian (Caracal), 2 lei; N. G. Demetrian (Caracâl), 3 lei; I. D. Marțian (Caracâl), 2 lei; Gh. Niculescu (Caracâl), 2 lei; Chiriac Mihăilescu (Caracâl), 2 lei; Al. Constantinescu (Caracâl), 2 lei; Petre Rădulescu (Caracâl), 2 lei; I. C. Ionescu (Cârja-Tutova), 1 leu; Gh. Mocanu (Cârja-Tutova), 1 leu; Ștefan Cașu (Cârja-Tutova), 1 leu; I. A. Stratulat (Cârja-Tutova), 1 leu; Aureliu Sana (Murgeni-Tutova), 1 leu; Maria Gheorghiu (Murgeni-Tutova), 1 leu; Aglaea Antonescu (Murgeni-Tutova), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 342; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.485 lei.

(Va urmă în numărul viitor).

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 6
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

14 Martie 1881.—Sofia Nădejde, Școala sătească.—G. Coșbuc, Tratamentul turbării (după procedurile poporului).—Gr. Teodossiu, Hrana sătenilor.—N. Nicolaeșcu și G. Stoianescu, Cum se cere să fie un ulei bun.—Radu, Liga antialcoolică în Franța.—Irimila Popescu, Cum trebuie să hrănim calul.—S. Teodorescu-Kirileanu, Patriotismul unui cioban.—Statute pentru întocmirea unei Soc. de lăptărie.—Din activitatea cercurilor culturale.—Cronica săptămânii.—Get., Dări de seamă.—O serbare școlară.—Licitațiuni.—Poșta redacției.—Bibliografi.

Sfaturi: Nu rupeți firele de ață cu dinții.

Ilustrațiuni: Mircea cel Mare, Domnul Țării Românești, înaintea Sultanului Turciei Baiazid I Ilderim, la Andrianopole.—Primul Minister din timpul M. S. Regelui Carol I numit la 11 Maiu 1866.—La pășune.

14 MARTIE.

În această zi se împlinește un sfert de veac, de când Adunările Legiuitoare au votat înălțarea principatului României la rangul de regat. Dela 14 Martie 1881 se începe pentru noi, Români, o nouă pagină în cartea în care stă scrisă viața poporului nostru.

Prin marele fapt al proclamării regatului n'am consfințit în chip sigur numai neatârarea țării, cucerită cu patru ani înainte prin vitejia armatei și prin înțelepciunea gloriosului nostru Suveran; ci prin el am mai arătat că România, față cu întinderea, cu însemnătatea sa aci în Răsărit, ca și cu puterile dobândite, merită să poarte frumosul titlu.

Noi, cei de astăzi, am avut adâncă mulțumire să vedem cu ochii noștri îndeplinindu-se în acest sfert de veac atâtea întimplări mari, sub înțeleapta și rodnică domnie a M. S. Regelui Carol, pentru întărirea țării.

Insuflețiți de dragostea de moșie și de Tron, să înconjurăm cu iubire, respect și devotament pe bunii noștri Suverani, urându-le sănătate și viață îndelungată. În aceeaș vreme, să ne gândim cu recunoștință la toți bărbații de seamă ai noștri cari prin munca și prin luminile lor au contribuit la ridicarea și întărirea iubitei noastre Români.

Școala sătească.

Sn școala primară sătească se dau cele dintâiu îndrumări minții copiilor. Dar nu numai atâta, ea ține loc de orice altă învățătură; căci trebuie să dea un om desăvârșit, folositor, nu ca învățat între învățați, dar ca om care are menire potrivită, ca patriot bun, părinte bun și tovarăș bun cu semenii lui. Deci școala primară sătească are menire hotărâtă. De aci însemnătatea întrebării: cum va putea ea ajunge la îndrumarea minții pe calea cea bună?

Un lucru, la care poate mulți nu se așteaptă, e faptul că îndrumarea adevărată a minții copiilor, se poate face mult mai cu folos, și mai întocmai cum s'a desvelit mintea omenirei, la sate decât la orașe.

Astfel nu vor mai avea prilej învățătorii să strige că n'au material didactic. Il au din belșug, dat de natura darnică în care a crescut și a propășit mintea părinților noștri. Tot aci trebuie să învețe și copiii. Ținta cea mare, care se cere să o aibă orice profesor, nu e cetitul nici scrisul, nici cunoștințe fără număr, ci cum să se formeze mintea și judecata copilului, ca să fie cât mai iscusit a pricepe și înțelege orice lucruri noi ce ar întâlni.

Nu e de mare folos a ști să spui ce-ai auzit și ce-ai învățat pe de rost, ci a descoperi singur lucruri noi; căci în viață poate niciodată să n'ai nevoie de ceea ce-ai învățat pe din afară, dar ți se întâmplă ceva nou și, dacă mintea nu poate cugeta și deslegă, atunci nu știi să ieși din încurcătură și la nimic nu-ți vor sluji cunoștințele apelor și munților din America.

Asta-i cu atâta mai adevărat cu cât omul nu poate prevedea ce are să i se întâmple de azi pe mâine. Dacă însă are judecată deprinsă să probăluască și să deslege întrebările cele mai neașteptate, atunci iese izbânditor din multe nenorociri, ajunge cu mintea lui pe năzdrăvanul din poveste.

De aceea datoria profesorului nu-i de-a tot spune nici de-a îmbâcsi cu cunoștințe nenumărate mintea copiilor, ci de a-i duce pe nesimțite ca ei singuri să afle, să judece și să scoată încheeri. Omenirea și a căpătat mintea și iscusința nu învățând pe de rost, ci lucrând și cercetând sin-

gură, lovindu se de puterea lucrurilor și-a naturii înconjurătoare.

Dacă deprindem copiii a lua de pe carte cunoștințe reci ori a le ascultă din spusele profesorului, mintea lor pierde obicinuința de a lucra singură și amorțește pe încetul. De aceea profesorul să fie călăuzul minții copilului. Cu atât mai mult trebuie izgonite din școală rostimile de prisos.

La început copiii se dau greu la rostimi, de oarece e în potriva felului de a fi al minții omenești. Le-ar plăcea mai mult agonisirea cunoștințelor din lumea de afară. Dar dela o vreme, silită azi și mâine, ani de zile, mintea li se deprinde și trăncănesc ca papagalii, se desvață de a gândi singuri, judecata li se lenevește și școlarii pierd obicinuința cugetării. E mai lesne ce zici după altul, decât să gândești singur. Aici ne amintim vorba unui Englez care zice, vorbind de felul vechiu de-a învăța : «E lucru grozav de prost să gândești dela tine».

Iată ce zice profesorul universitar Frideric Paulsen vorbind despre școala sătească :

«Se spune că trebuie ca copiii să treacă prin aceleaș trepte de învățatură pe cari a trecut omenirea, bine înțeles prescurtându-le. De aceea cursul primar ar trebui să se facă la țară, nu în oraș. Școlarii să trăească între plugari și crescători de vite, între ciobani și pescari. Aci vor avea prilej să cunoască natura și pe om în luptă cu dânsa. La săpat, la arat, la semănat și secerat, la lucrat dulgherie și ferărie, la țesut și la vânat, precum și la îngrijirea animalelor.

«Copiii la sate duc vieața în natură și cu natura vara și iarna, ziua și noaptea ; între cer și pământ, eleșteu și maidan, pajiște și livede, ogor și luncă, nisipuri și prundiș, cu tot ce crește și se mișcă pe ele ; plante și animale domestice și sălbatice. E o vieață de toate zilele, plină de simțiri, e vieață trăită. Ce este pe lângă asta cartea cu icoane a copilului din oraș? Grădina zoologică, scheletele de animale, toate sunt mai mult umbră decât lucruri aievea».

Mai poate fi oare vorba la sate de lipsa materialului didactic? Au cel mai prețios material, de vreme ce e cel care a format mintea omului cu toate minunile ei. Acela la care s'a iscusit și și-a deprins judecata să nu dea greș. Nu cartea a format mintea, ci aceasta cartea. O dovadă de puterea minunată a naturii întregi asupra desvălirii minții e

că un sătean cuminte, care n'a învățat carte neam de neamul lui, poate să învețe și să ajungă om învățat. Asemenea un om cuminte, chiar fără carte, poate fi mai priceput decât unul cu carte, dar mai slab de minte. Lucrul nu e de minune; căci mintea sătenilor se desvăluie în mijlocul naturii, nu între patru ziduri:

«Copiilor la țară, zice Paulsen, lumea întreagă le stă deschisă. Văd în amintirile mele din trecut, cum în zilele aspre de Aprilie, cu obraji roșiți de vântul cel tăietor dela răsărit, umblam peste miriști umede și cenușii, căutând ouăle cele pestrițe, cenușiu-castanii, puse pe pământul gol și cum pasărea le apăra mai mai izbindu-ne în față. Ori cum, în Duminecele fierbinți căutam prin lunci măceșe ori agrișe. Altă dată, cum dam peste stupurile cu miere ale albinelor sălbatece. Uneori prin arșița zădufului de amiază ne furișam la marginea gropilor pline de apă și prindeam cu lațul de păr de cal, știucile ce dormeau la soare. Imi amintesc cum făceam zăgazuri pe pâraie și sileam apa să ne poarte morile. Cât eram de iscusit în alegerea nuielilor de răchită, din cari făceam arcuri! Toamna scăpăram din cremene, făceam foc și coceam cartofi. Și ce mai cetăți clădeam iarna din zăpadă!»

Acuma inchipuiți-vă toată această bogăție de întâmplări și lucruri bine cârmuite de un profesor. Câtă iscusință de judecată nu va căpăta mintea școlarilor! Dar câte dibăcii nu se cer la cosit, ori când omul are de luptat cu vijelii și vărsări de apă. La fiecare pas, copilul ori tânărul e în atingere cu lumea lucrurilor și-a faptelor, cu întâmplările firii. I se cere ca mintea să judece mereu altfel, după împrejurări, nu cum a învățat pe de rost. Trebuie să deslege și să se apere. În această școală nemărginită se cere minte ageră și puteri trupești, cârmuite bine de judecată, altfel plătești scump!

Lumea cu bogățiile ei lucrează prin toate simțurile asupra minții și-o ascute. Asta poate face cartea foarte slab, chiar asupra imaginațiilor bogate.

Astfel stând lucrul, vedem că școala sătească poate aduce foloase pe cari nu le are cea dela oraș. Învățătorii să fie bine încredințați că școala nu are menirea a înstrăina pe copii de viața lumii din afară, ci să-i facă s'o înțeleagă și s'o cunoască mai adânc și deci să o stăpânească.



Sofia Nădejde.



Mircea cel Mare, Domnul Țării Românești, înaintea sultanului Turciei,
Baiazid I Hlderim, la Adrianopole.

Tratamentul turbării

(După procedurile poporului).



Vântul face și bune și rele, ca toate în lume, dar una i se încarcă prea pe nedreptate în spinare. Anume că ar fi pricina turbării lupilor și-a câinilor. Zic țărani că pe unele-locuri și într'anumită vreme ar fi umblând vânt-turbat, și dacă ajung câinii ori lupii pe-acolo, turbează. Alții spun altfel, că vântul turbat ar fi umblând pe sus prin văzduh, și că ciocârliia dacă se ridică după obiceiul ei până dă de vânt turbat, cade jos și moare. Iar dac'o mănâncă vr'un câne, acesta iea boala dela ciocârlie.

Țărani știu bine că și omul turbează, ca și celelalte animale de pe lângă casă, și anume: ori că au fost mușcate de câne turbat, ori au umblat prin vânt turbat. Am auzit că o seamă cred că omul turbează și când mănâncă vr'o mâncare dată pe fereastră. Dar asta nu-mi vine s'o cred. E numai așa o poveste.

Acum, cu ciocârliia nu e nimic adevărat. S'o fi suind ea sus până ce-amețește, și cade ori amețită ori moartă, dar de turbare nu e nici vorbă. Întâiu, că vântul, oricum ar fi el, nu poate să bage turbarea nici în ciocârlii, nici în câni, nici în om și nici într'un fel de animal. Pot să fie vânturi rele, care să te amețească cu cine știe-ce aer stricat, pe care îl aduc cu ele, dar nu pot să nască turbare. Asta e o credință deșartă. Al doilea, nici ciocârliile, nici oamenii și nici un fel de animal nu poate să turbeze de sine-și, afară de neamul câinesc, adevăcă lup, vulpe și câne. Turbarea este o boală a câinilor, cum e gâlbeaza a oilor și brânca a porcilor. Alt soiu de animal nu poate turbă decât dacă-l mușcă vr'un câne turbat ori alt animal care a turbat tot prin mușcătură de câne bolnav de turbare. Așa dară singura pricină a turbării este numai mușcătura altui turbat, dar nu vântul.

Pricina turbării cânelui este stricarea sângelui, iar otrava turbării stă în balele lui, care sunt otrăvitoare numai atunci când intră în rană, și de-aci în sânge. Când te-a mușcat cânele turbat, fără să te fi rănit, nu e nici o primejdie, căci balele au rămas în haină. Dar dacă rana e cât de mică, fie și numai sdrelitura cruntă, otrava intră în cel mușcat și ajunge în sânge. Acum, eu nu știu de ce să mă mir mai mult, de grozăvia boalei acesteia, care se isprăvește totdeauna cu moarte cumplită, dacă nu te cauți, ori de mintea slabă a țărănilor care la o primejdie ca asta se încred în descântece și în leacuri băbești. Despre descântece nu-ți mai scriu, că ți-am scris destule mai nainte, iar despre leacurile turbării iată ce-am auzit. Sunt anumiți meșteri prin

sate, cari îți știi tăia de sub limbă căței turbării. Ce sunt căței aceștia nu prea știi țărani să-ți spue anumit. Unii zic că sunt niște beșicuțe pe vinele de sub limbă, alții că sunt noduri de sânge în vinele acelea. Fie una, fie alta, noduri ori bășici, sunt o urmare a turbării, iar nu o pricină a ei. Meșterul deci, cu un briciu taie căței, ori îi arde cu o undrea, până pier și nu mai ies alții. Unii meșteri spun, că tocmai acești căței sunt pricina turbării, alții, dimpotrivă, că turbarea e întâiu și apoi căței — aceștia negreșit știi mai bine — dar toți spun la fel, că șireții de căței se urcă în cap, dacă nu-i tai, și atunci moare omul. Ba chiar dacă-i tai, și cine știe cum scapi pe vr'unul, acesta se urcă în cap singur și face răutate cât toți. Și iarăși, dacă cel ce are căței nu face toate după rânduiala meșterului, de geaba își taie căței, că ei au tipicul lor și tot se urcă în cap. Vezi, mie mi se pare că sunt mai șireți meșterii decât căței, pentru că cunosc tipicul cățelilor și slaba minte a bolnavului.

Iar tipicul are rândueli multe, și lesne poți să le greșești, și atunci toată tăierea cățelilor este de geaba. Adecă, tot porțițe prin care meșterul poate să fugă de răspundere, și să zică: leacul meu e fără greș, dacă nu voi face eu cumva greș să scap vr'un cățel ori daca nu va face greș bolnavul întru cele ce sunt rânduite. Iar eu o spun, asta însă fără nici un greș, că bietul bolnav totdeauna greșește și, deci, căței negreșit i se urcă în cap. Că el trebuie să poarte la gât, 40 de zile tot atâtea rotițe de lemn, cioplite de un om care să fie singur cu acelaș nume în sat, ceace nu se poate decât cu un nume neobicinuit. Și așa, după tăierea cățelilor, bolnavul aruncă în fiecare zi câte o rotiță, din cele patruzeci ce le poartă la gât înșirate pe o ață, până le aruncă pe toate. Iar la a patruzecia zi se face sănătos? Aș, în ziua asta are nu numai dreptul, dar și datoria să moară. Dreptul e din partea lui, datoria dintr'a cățelilor, cari totuși s'au urcat în cap. Și abia atunci dă de veste meșterul și văd și ai casei, că nu s'au împlinit rânduilele tipicului; că omul cu numele Onofreiu bunăoară, care a cioplit rotițele, își zice numai Onofreiu dar din botez îl chiamă Ion, lucru de care și-a adus aminte numai acum în urmă; că bietul mort, după cum își aduce aminte tot acum în urmă vr'unul din casă, a uitat într'o zi s'arunce o rotiță și a doua zi a aruncat două, ceace nu e scris în tipicul cățelilor. O, dar Onofreiu, chiar dacă-l chemă așa și e singurul Onofreiu în sat, tot acum în urmă își aduce aminte, că a tăiat rotițele într'o Duminecă, după tipic, dar nu le-a lăsat peste noapte înșirate pe prag, pentru că meșterul nu i-a spus să facă așa, cu toate că meșterul jură că i-a spus.

Și așa altele și altele. Tot după moarte să găsească lipsurile de rândueli în tipic. Cele mai multe le găsește meșterul, căci tot el își aduce aminte de cele ce nu s'au făcut, deși

nimeni nu-și prea aduce aminte să-l fi auzit vorbind despre ele, înainte de a muri bolnavul. Dar meșterul e meșter, trebuie să-l crezi, iar el a doua zi merge să se tocmească din plată cu alt bolnav, căruia are să-i taie cățeii cei așa de sireți.

Unii meșteri mai încearcă și cu căței de frasin. Căței sunt ăștia, căței aceia de sub limbă. Și după cum ți-am mai spus, poporul crede grozav în zicătoarea lui: «cuiu cu cuiu se scoate». Adecă aici, cățel cu cățel. Cevă dreptate au aici țărani; să vedem așa dară câtă.

(Va urma)

G. Coșbuc.

Hrana sătenilor.

Spoporul dela sate este cu drept cuvânt temelia țării. Zic aceasta, pentru că sătenii sunt cei mai numeroși, munca lor este de cel mai mare folos pentru toți, iar dintre ei se prenoește pătura mai cuminte din oraș.

Dela tăria sătenilor, dela vrednicia lor în orice privință, atârnă ființarea țării românești în zilele noastre, ca și în viitor. Un traiu bun, o stare înfloritoare și mai ales înmulțirea sătenilor sunt de dorit. Despre asta nu mai începe multă vorbă. Voitorii de bine ai sătenilor au început să cugete ce s'ar întâmplă, dacă poporul dela sate ar ajunge din ce în ce mai rău? Ce ar fi pentru scumpa noastră țară, dacă satele n'ar mai sporî în fii și fiice de țărani; dacă sătenii ar ajunge cu toții oameni fără putere de muncă, fără putere de vieață, mușterei nelipsiți ai cârciumelor și... ai spitalelor; dacă nu s'ar mai putea recruta tineri destoinici pentru oștire...

Eu cred că nu este și nu poate fi o chestiune mai îngrijitoare decât aceasta. Când vezi că în fiecare an pelagra face din ce în ce mai multă pradă, când întâlnești pretutindeni aproape săteni tineri slăbănogi, piperniciți din traiu rău și ruinați de băuturi spirtoase, când munca ce o fac ei este mică și cu rezultate puțin îmbucurătoare, nu poți rămâne nepăsător. Atunci vezi că este în joc însăși vieața poporului din care tu faci parte, este în joc neamul tău. La oraș străinii se aciolează tot mai mulți și au în mâinile lor mare parte din bogățiile țării, la sate — în multe părți — au pus stăpânire pe venitul pământului, dacă legile țării îi opresc de a pune mâna și pe pământ. Nu este destul de mare primejdia slăbirii poporului dela sate? O soartă tristă așteaptă pe neamurile cari nu-și îmbunătățesc traiul, pe neamurile cari nu se pricep să-și înmulțească puterea de vieață, precum și pe acelea cari nu-și fac o stare mai bună. În țara unde se împuținează oamenii trainici, voinici și sănătoși se așează

cu vremea alt neam mai puternic și vechiul popor este supus pieirii. Așa este o lege de care nu poate scăpa nici o țară slabă și cu locuitori puțini și fără de vlagă.

O astfel de țară seamănă cu copacii ce stau să se usuce. Pe ei vin atunci tot felul de gângănii cari le grăbesc nimicirea, stricându-le lemnul și găurindu-l în toate părțile.

Cu suflet amărit scriu rândurile astea, când mă gândesc că sătenii noștri, pe zi ce trece, se fac tot mai nevoiași, din pricina atâtor rele cari îi bântuie. Cum aș dori să fie de fapt versul poetului: «Român verde ca stejarul!» Dar cei mai mulți dintre sătenii noștri duc o vieață de azi pe mâine, și ei, și mai ales copiii lor.

E trist, foarte trist să afli sate unde nu poți găsi nici atâta lapte, cât poți să dai la doi trei copii bolnavi.

E trist să afli că copiii se duc dimineța la școală pe stomacul gol și stau așa până la amiază. Și atunci ce le dau părinții de mâncare? Mai nimic sau lucruri de acelea cari le țin numai de foame, dar folos nu le aduc decât prea puțin.

Nu poate să fie pentru nimeni o taină, că la sate se pot număra pe degete oamenii cari știu să trăească mulțumitor. E adevărat că omul nu trăește ca să mănânce, ci mănâncă ca să trăească. Dar tocmai asta n'o pricep bieții noștri Români. Ei cred că este de ajuns ca să-și amăgească stomacul cu câte ceva de-ale mâncării, ca să fie sănătoși, să aibă putere și spor la muncă și ca să fie mai bine apărați de boale.

Să ne uităm însă mai de aproape la masa zilnică a săteanului, fie chiar în zilele când lucrează în țarină, ce vom vedea?

Pe cele mai multe mese vom găsi de sigur o mămăligă sau un codru de mălaiu sau de turtă. Adesea ori mămăliga este nefiartă bine sau făcută dintr'un mălaiu mucigăit. Gustând din ea, o găsești amară și rea. Iată începutul pelagrei în acest codru de mămăligă! Știrul, loboda, urzicile, ceapa, usturoiul, ștevia și alte verdețuri de nimic întregesc măncarea muncitorilor de pământ. Din când în când iau loc și varza acră sau dulce, fasolea, sfecla, castraveții, pepenii, ciupercile și poamele. Măncarea obicinuită a sătenilor este mai ales fasolea și mămăliga.

Carnea se mănâncă din an în Paște, vorba ceea. În părțile de câmp se folosește ca pastramă și cârnați. La munte se mănâncă, e adevărat, ceva mai multă carne: de oaie, de miel și de capră.

Se mai mănâncă și puțină carne de pasăre și ouă, însă locuitorii de prin apropierea orașelor s'au învățat să le vândă, așa că nu se prea lipesc de ele nici ei nici copiii.

Pește se mănâncă mai ales de locuitorii de prin apropierea râurilor, a lacurilor și a Dunării. Mulți însă le duc dorul. Dacă s'a întâmplat să se ducă la oraș sau să treacă prin sat vre-o căruță cu pește, apoi se mulțumesc să cum-

pere câte un cosac, pe care-l frig și-l pun saramură sau în oțet, și întingând toată familia în zeama acrită și sărată au părerea că se satură de pește.

Nici lapte nu prea beau sătenii, dar nici copilașilor nu le dau îndestul. Tocmai acestora cari au atâta nevoie de lapte!

Țăranilor le place cu deosebire ardeii, ceapa, usturoiul și sarea în mare cătățime, adică tocmai acele lucruri cari ar trebui prea puțin întrebuințate, spre a nu derăpână prin înțimea și arsura lor stomacul și alte organe ale trupului.

Săteanul împlinește lipsa mâncării cu apă multă. Te sperii câtă apă beau ei, și mai cu seamă la muncă!

Ei mai înlocuiesc apa prin țuică sau prin rachiu, crezându-se îndestulați cu aceste băuturi. Ba ei zic, glumind astfel pe socoteala sănătății lor: «Mâncarea e o fudulie, băutura să fie!» Rachiul sau țuica taie foamea, momind bietul stomac și înșelând astfel nenorocitul corp omenească. Dar nu e nici o înșelare mai primejdioasă decât asta, căci pe de o parte spiritul ruinează organele, iar pe de alta corpul nu se hrănește din el. Și băuturile spirtoase sunt cu atât mai rele cu cât au fost mai rău pregătite sau au fost supuse la falsificări, cum se întâmplă foarte des.

Puțină grijă au de hrana țăranilor și unii proprietari sau arendași, mai ales din cei străini, cari îi întrebuințează la lucru pe moșiile lor. În loc de-a-și face mai bine socoteala, că muncitorii hrăniți cum se cade lucrează cu mai mult spor, se gândesc că sunt mai câștigați să le rămână în pungă o sumă bunișoară, pe care trebuia s'o dea pe mâncarea muncitorilor. În loc ca sătenii să găsească pe unele moșii un indemn sănătos pentru o hrană mai omenească și mai reparatoare a pierderilor suferite de corp prin muncă, ei află acelaș cosac sărat, aceeaș brânză stricată, aceeaș ceapă, acelaș basamac, pe care cu o zi înainte le avusese pe masă la ei acasă.

(Sfârșitul în No. viitor).

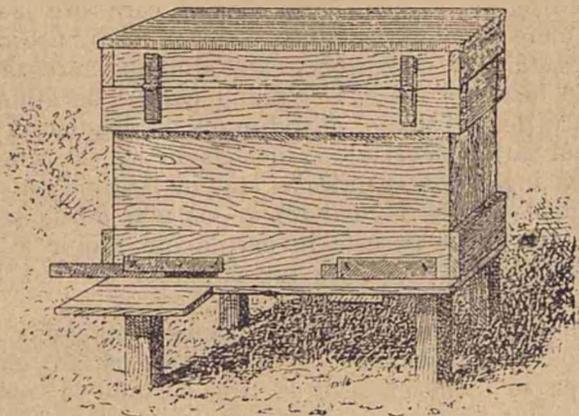
Gr. Teodossiu.

Cum se cere să fie un ulei bun.

3. *Intocmirea dinăuntru a uleiului.* — Intocmirea dinăuntru a uleiului trebuie să îngăduie albinelor, să și așeze clădirile de faguri și să se organizeze ca și în starea firească de viațuire. O bună întocmire a uleiului înăuntru înrăurește asupra ouatului mătcii, și are de urmare înmulțirea la vreme a albinelor; dă puțință culegătoarelor să strângă cât mai multă miere, și asigură iernatul în condițiunile cele mai priincioase.

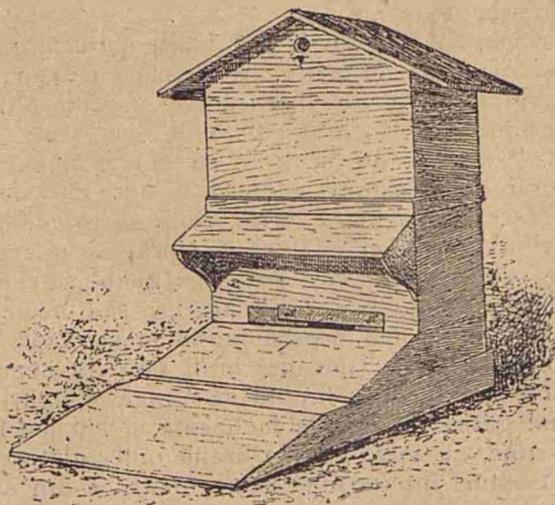
S'a arătat mai înainte, că în orice ulei deosebim două părți: cuibul, unde se crește puetul și magazia, unde lucrătoarele își pun strânsura. Magazia de miere nu poate avea alt loc, decât

alături de cuib, într'o parte ori în amândouă părțile, sau dea supra cuibului. Uleiele cu magazia de strânsură alături de cuib se zic *uleie lungi* sau *orizontale*; iar celelalte, *uleie înalte* sau *verticale*, sau cu *caturi*.



Uleiu orizontal sau lung.

În uleiele lungi, toți fagurii se găsesc unul lângă altul, într'un singur rând; iar mierea se strânge de o parte și de alta a cuibului și în căsuțele de deasupra puetului, ca o continuare a acestuia. Încăperea acestor uleie e astfel socotită, ca 'matca să aibă loc îndestulător pentru ouat; iar lucrătoarele de asemenea să nu ducă lipsă de loc pentru mierea care o aduc..



Uleiu cu caturi sau vertical.

Uleiele înalte au o parte de căpetenie, numită *trupul uleiului*, în chipul unei lăzi, a cărei încăpere cuprinde numai cuibul; iar la vremea culesului celui mare li se înnațește deasupra

una sau mai multe cutii, care să se potrivească în gură cu trupul. În aceste cutii, albinele clădesc fagurii în cari strâng mierea de recoltat. În uleiele înalte, strânsura e grămădită deasupra cuibului, în faguri despărțiți totdeauna de cei de jos, printr'o mică depărtare, ca de un deget.

Ca să ne putem da mai bine seama, care din aceste două feluri de uleie se potrivește mai bine cu traiul firesc al albinelor, să cercetăm ce se petrece, când albinele lucrează în deplină voie, într'o încăpere mare. Cercetând fagurii de albine care trăiesc în stare de sălbătecie, dovedim că totdeauna ei sunt mai înalți, decât lați. Uneori ajung de sus în jos, la lungimi uimitoare. Dacă încăperea se întinde atât în largime cât și în înălțime, albinele clădesc fagurii tot în jos mai mult, și niciodată în lățime. Puetul se găsește în părțile din mijloc și de jos, iar mierea numai decât deasupra lui, fără nici un loc despărțitor între ele.

Astfel în stare firească, albinele clădesc totdeauna faguri mai lungi în jos, decât în lături. Aceasta, pare că au cuvânt să o facă. Mierea se încheagă ușor la frig, făcându-se nisipoasă, la înfățișare. Albinele n'o pot mânca așa, ci trebuie s'o subțieze cu apă. Dar iarna nu pot să și-o aducă. De aceea, ele își așează totdeauna hrana în partea de sus a fagurilor, unde se grămădește căldura stupului. Mierea care stă în căldură nu se încheagă; iar albinele grămădite între faguri o au la îndemână, chiar deasupra lor. În chipul acesta ele nu se văd silite să se tragă după hrană pe fagurii lăturași, ca să-și strice rândueala din grămadă. Cu mierea deasupra, le e destul să se ridice pe nesimțite în sus, în partea stupului unde e căldura mai mare, pe măsură ce isprăvesc mâncarea de jos.

Uleiele orizontale, cu ramele mai înalte decât largi, țin seamă de cerințele firești ale albinelor. În uleiele cu caturi, având ramele mai largi decât înalte lucrurile se petrec altfel. În ele, matca își întinde ouatul din speteaza de sus, până în cea de jos a ramei. Proviziile de iarnă nu se pot grămădi în partea de sus a fagurelui deasupra puetului, ci spre laturile lui și pe fagurii lăturași. La începutul iernii, roiul se grămădește pe fagurii din dreptul urdinișului. După ce isprăvesc mierea din acel loc, albinele sunt nevoite să-și strice grămada, să-și schimbe locul ca să treacă pe alți faguri din lături, și să-l încălzească. Pentru aceasta trebuie să cheltuească multă miere. Dacă un frig puternic le amortește și le ține mai mult timp în neputință de a se mișca, mai înainte de a fi putut să ajungă la fagurii cu miere, sau dacă mai găsesc și mierea încheată și n'o pot folosi, roiul moare de foame, cu toate că are hrană îndestulătoare.

Uleiele cu caturi nu îngăduie rame înalte, și din acest punct de vedere ele au cusur, căci dacă ramele sunt înalte, strânsura din caturi e mică. Pricina acestui fapt e lesne de înțeles. În ramele înalte, deasupra puetului rămân căsuțe pe cari albinele le umplu cu strânsură. Ele nu urcă miere în cat, până ce mai întâiu nu isprăvesc de umplut căsuțele goale din cuib. Dar până

atunci, culesul a trecut. Dând ramelor din cuib o formă mărunță și largă, tocmai cât trebuie pentru ouat, silim culegătoarele să-și care dela început strânsura în cat. De asemenea și numărul ramelor din cuibul puetului trebuie să fie mărginit la atâta, cât e de trebuință.

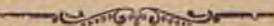
Altă pricină care vine în sprijinul ramelor mărunte la uleiele înalte, e ca uleiul însuși să aibă o înălțime cât mai mică, pentru ca drumul albinelor care urcă încărcate, străbătând cuibul în sus până la cat, să fie cât mai scurt și ele să ajungă cât mai lesne la el. Cu cât trupul uleiului e mai mărunț, cu atât drumul prin el e mai scurt. Înălțimea ramelor la uleiele cu caturi ajunge cel mult până la 27 ori 33 de centimetri, adică atâta cât lărgimea cea mai mare a cercului cu puet. Dar ca să aibă asemenea ramă numărul trebuincios de 10.000 căsuțe, trebuie să i se dea lărgime mare, ajungând până la 42 cm., ceea ce e prea mult. Grămada de albine, în timpul iernatului, neputând umple toată lărgimea aceasta, rămâne înconjurată de un loc gol, care trebuie încălzit.

Față de urdiniș, ramele pot fi așezate în ulei în două chipuri: ori se sprijinesc cu un capăt pe peretele dinainte și cu celălalt pe peretele dindărăt și stau deacurmezîșul pe urdiniș; ori se sprijinesc pe părății din laturi și atunci stau paralel cu urdinișul. În cazul dintâiu se zice că uleiul are *pat rece*, iar în cazul celălalt, *pat cald*.

Incercările făcute până acum și dreapta judecată dovedesc, că așezarea fagurilor în pat cald are cusururi însemnate și că patul rece trebuie să aibă precădere. În patul cald, rama dintâiu pusă în dreptul urdinișului, împiedică premenirea aerului, care se face prin urdiniș. Apoi iernatul nu se poate face în condițiuni bune. La începutul iernii, albinele se grămădesc întotdeauna pe fagurii cei mai apropiați de urdiniș, fie stupul cu pat cald, fie cu pat rece. Când isprăvesc mierea din acei faguri, în uleiele cu pat cald, cu greutate pot trece pe fagurii din fund. Mulți stupari de seamă mărturisesc că au pierdut de multe ori iarna, albinele din stupii cu pat cald. Ele pier de foame, cu toate că au hrană din belșug în ramele dindărăt. Când frigul ține fără contenire mai multă vreme, ele nu pot în caz de trebuință să se strămute pe fagurii cu miere; iar primăvara se găsesc albinele moarte pe fagurii din față, fără picătură de miere în ei, pe când cei din fund sunt plini cu miere căpăcită. La stupii cu pat cald se pierde în fiecare iarnă, din zece unul.

Se mai dovedește apoi că în uleiele cu pat cald, puetul nu se poate prăsi tot atât de mult ca în cele cu pat rece, și e numai pe fagurii din față. De aceea nici albinele nu se pot înmulți mult. Strânsura de miere e mai mică decât în celelalte și faptul se explică prin împrejurarea, că albinele întâmpină greutate mare, ca să ajungă la fagurii din fund. Întrebuințarea stupilor cu pat cald scade din zi în zi.

N. Nicolaescu și G. Stolnescu.





Primul Minister din timpul domniei M. S. Regelui Carol I, numit la 11 Maiu 1866.

Liga antialcoolică în Franța

Și în țara franțuzească se bea mult. Se pare că chiar păcatul beției a mers crescând de câțiva ani încoace. După socoteala făcută de un autor care s'a ocupat cu chestiunea aceasta, în anul 1830 se bea în Franța atâtea băuturi spirtoase în cât veniă de cap 1,12 litri. (Par'că mi-ar veni să zic că pe atunci statistica nu o fi fost prea bine făcută și poate că se bea mai mult). Peste treizeci de ani, în 1860, se socotește de cap de om 2,27 litri de alcool. Creșterea e mare; dar ea se face și mai mare, căci în 20 de ani ajunge la 3,64 litri; iar peste 10 ani adică în 1890 se urcă la 4,35; în fine în 1898 atinge punctul cel mai urcat, adică 5,08 litri de alcool de cap.

Eră deci motiv serios pentru ca oamenii de bine să intre la grijă. Cam de-atunci începe mișcarea în contra alcoolismului. Negreșit, în primele timpuri, mișcarea este timidă; însă încet încet, ea prinde puteri.

În 1896 se întemeiază «Uniunea franceză antialcoolică»; mai târziu, în 1903, se formează o altă societate zisă «Societatea franceză de temperanță.»

Amândouă acestea s'au întrunit sub numele de «Liga națională contra alcoolismului.»

Centrul acestei nouă societăți este în Paris; iar în restul țării are numeroase secțiuni. După ultimul raport, ea numără 65.000 de membri.

Când se gândește cinevă să formeze o societate de acest fel, primul lucru la care trebuie să cügețe este următorul: «Cui să se adreseze? de unde să înceapă?»

La această întrebare, două răspunsuri sunt cu putință: 1) Să te adresezi la cei cari beau și să-i faci să se lase de băutură; 2) Să te adresezi la cei cari nu beau încă, pentru a-i convinge că trebuie să nu bea niciodată.

Pot există deci două tipuri de societăți antialcoolice: unele cari au de scop a îndreptă pe bețivi, altele cari au de scop a face pe copii să urască bău-

tura. Firește că pot fi unele cari să se ocupe cu ambele scopuri.

Liga franceză și-a zis că ar fi prea mare pierdere de vreme și de silințe, ca să se ocupe de bețivi. În adevăr s'au văzut alte societăți cari au reușit să smulgă din ghiarele acestui vițiu un număr de nenorociți; dar câți alții, la cari s'au adresat ele, n'au rămas cu vechile lor deprinderi! Bețivii ăștia sunt foarte șireți. Mulți din ei au păcălit societățile de temperanță cu bani. Se duceau la câteva ședințe și declarau că n'au să mai bea, se înscriau în societate, luau un mic certificat și cu acela se adresau la diferite persoane bogate, cari patronau societatea, și cereau ajutor, ca să-și plătească datoriile din timpul când beau, ș. a. Și cu banii aceia trăgeau un chef de se duceă pomina!

De aceea societatea franceză renunță la bețivi, îi consideră pierduți și nu se ocupă direct de ei. Ea are în primul rând în vedere «educația antialcoolică»; pentru aceasta începe cu «școala primară» pentru a continua pe de o parte în «atelier», pe de alta în «licee» și în «armată»

Mijloacele de acțiune sunt multe și variate.

Mai întâiu, liga aceasta a fost recunoscută de guvern ca o «instituție de utilitate publică», ceea ce i-a dat mare autoritate față de public.

Prin stăruințele ei s'au introdus în programa școlilor primare oarecari noțiuni de «învățământ antialcoolic.» Ea urmărește executarea acestei părți din program și o înlesnește tipărind cărți, tablouri, lăudând și încurajând pe institutorii cari se ocupa mai stăruitor cu chestia.

Se formează apoi mici societăți de școlari prin diferite licee, având de scop a pregăti la lupta de mâine pe viitorii cetățeni. În Fevruarie 1904 s'a ținut o adunare a acestor societăți din Paris, sub președința vicerektorului Academiei din Paris, la care au luat parte 3.000 de tineri școlari.

În armată se răspândesc broșuri antialcoolice, se țin conferințe; ba în unele corpuri nu se vinde la cantină nici un fel de băutură alcoolică.

După ce a pregătit astfel tineretul, liga se gândește la vremea când acei tineri vor deveni oameni și înființează birturi și cafenele antialcoolice.

Tot asemenea prin unele ateliere, pe unde pot găsi stăpâni binevoitori, înființează cârciumi fără băuturi spirtoase.

La acestea vom adăoga conferințele ținute în diferite mahalale și întemeierea de biblioteci de lectură prin centrele de lucrători. Este știut că omul se duce la cârciumă adesea fără gând de a se îmbătă, ci numai pentru ca să întâlnească un prieten și pentru a-și petrece un ceas. Bibliotecile acestea, așezate în săli spațioase, pun la îndemâna lucrătorilor reviste, jurnale, cărți; ei pot veni aci să citească, seara trece și-au scăpat de cârciumă. Par'că aud că o să ziceți: «Dar vin mulți cititori?» Negreșit că nu; însă nici nu s'au făcut acestea pentru oamenii în vârstă, ci pentru a fi gata în vederea celor cari ies treptat din școale. Acelora li s'a vorbit de relele băuturilor. Ei însă vor simți nevoie să petreacă undeva un ceas liber. Unde să meargă? Pentru dânșii deci se întemeiază aceste biblioteci, la cari — precum se spune — vin și câțivă din cei bătrâni.

Iată un șir de mijloace de luptă contra alcoolismului.

Le-am adus la cunoștința cititorilor, fiindcă dela întemeierea ei, revista «Albina» s'a ocupat cu chestiunea aceasta. In special atragem atențiunea harnicilor învățători, cari și în aceasta ca în multe altele sunt amicii și sprijinatorii noștri, ca să vadă că în toate țările tot pe ei se întemeiază aceia cari luptă pentru îndreptarea relelor și ridicarea popoului.

Radu.

Cine nu voește să vadă un lucru, acela să nu se folcească nici de ochi, nici de ochelari.

Nu toți oamenii cari închid ochii dorm.

Umiliința pierde de unde se ivește norocul.

Cum trebuie să hrănim calul.

Invățătorul. — Mânjilor după întărcat și chiar în timpul sugerii, le priește bine iarba. Asemenea se poate hrăni la pășune cai tineri, iepelile borțoase sau cu mânz după ele.

Cailor ce muncesc, când îi nutrim cu iarbă, este bine să li se mai dea zilnic și grăunțe.

Păscutul începe cam pela sfârșitul lui Prier sau la începutul lui Florar. Se va căută pe cât cu putință de a nu se trimete pe aceeaș livede să pască la un loc caii și cu alte animale. Armăsarii se vor paște deosebit de iepel.

Caii cari au făcut serviciu și sunt potcoviți, la darea lor la pășune pentru mai mult timp, se vor despotcovi, mai ales la picioarele de dindărăt.

Trecerea dela hrana uscată la iarbă nu trebuie a se face de odată, ci încetul cu încetul, dându-se animalelor cel puțin, în cele dintâiu 10—15 zile, pe lângă iarba pe care o pasc, și ceva furaj uscat, fân și grăunțe.

Gheorghe Ion. — Nu este bine dar, domnule învățător, ca să pască la olaltă calul cu boul, cu vaca, cu oaia, capra sau chiar cu porcul pe acelaș loc, cum se face pe izlazul satului nostru.

Invățătorul. — De sigur că nu. Calul are obiceiurile lui. Boul nu poate paște bine pe urma calului sau a oii, și se mai pot întâmpla fel de fel de cazuri, ca boul să spargă cu coarnezle un mânz sau cal, acesta să isbească cu picioarele o vacă borțoasă, să muște vitele și câte altele.

Sătenii. — Așa este.

Invățătorul. — Am văzut cum se urmează cu păscutul, să ne ocupăm acum de celelalte alimente.

Pentru ca munca, pe care-o face un cal să fie cât se poate mai însemnată și mai folositoare, este nevoie de a i se da pe lângă fân, paie și grăunțe. El trebuie a primi ca mâncare, pentru o zi și o noapte, cam câte un kg. de fân și unul de paie, pentru fiecare sută de kg. din greutatea lui vie, ceea ce ar veni pentru caii românești, cari nu sunt mari, 4—5 kg. de fân și aceeaș porție de paie, pentru 24 de ceasuri.

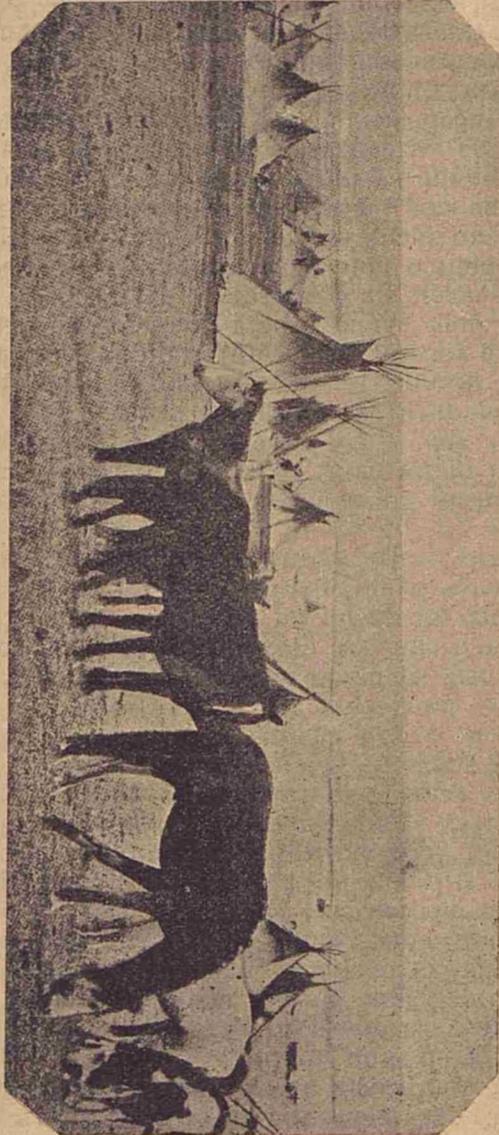
Fânurile artificiale sunt și ele bune pentru cal, însă este mai bine de a se amesteca cu fânul obicinuit, și a nu i se da încontinuu prea mult timp.

Calul care muncește are neapărat necesitate de grăunțe. Aceluia care face servicii iuți, la trap întins, fie călărit, fie înhămat, i se va da ovăz.

Ovăzul este alimentul cel mai ales al calului; acesta îl mănâncă cu poftă, îl face vioiu și cu mișcări rezezi. Englezii au zicătoarea: «calul este în traista cu ovăz». Ei au dreptate, când spun astfel. Grăunțele de ovăz, date mânjilor, le ajută foarte mult la creștere, făcându-i vioi și sdraveni.

Cantitatea de ovăz ce trebuie dată unui cal atârână de munca ce face și de mărimea lui. Pentru caii noștri, 4—5 kg. pentru o zi și o noapte, le-ar fi destul.

La pășune.



~ Orzul și porumbul ca și tărîțele se pot da cu folos cailor; ele sunt nemerite pentru aceia cari trebuie să lucreze mai încet, mai mult la pas.

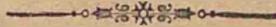
Stan Popescu. — Toate sunt bune; dar uitate, calul meu are parte în fiecare dimineață de un mertic de grăunțe;

pare el, ce este drept, mai isteț decât alții, dar nu tocmai așa cum s'ar crede că ar trebui să fie.

Invățătorul. — Nu numai dând grăunțe calului, trebuie să se arate voinic și frumos, ci încă să știm cum să i le dăm, să i le dăm cu rost. Cu alte cuvinte, după ce am văzut că fânul, paiele și grăunțele sunt nutrimentul de căpetenie al calului, să trecem a ne ocupa de felul cum trebuie să i se dea acel nutriment, sau mai bine să vorbim *de mâncarea unui cal dintr'o zi și-o noapte*, în câte tainuri trebuie împărțită și cum să se dea acele tainuri.

(Va urma)

Irimia Popescu.
Medic-Veterinar.



Patriotismul unui cioban.

(Intâmplare adevărată).

Pne la începutul lunei Noemvrie, recruții sosiau la regimentele în cari căzuse sorții.

Flăcăii veniau până la poarta regimentului cu unul din părinți ori cu neamuri de-ale lor, aici rămâneau întovărășitorii, îngândurați de ceea-ce îi așteaptă și pe-a cui mână intră, trezindu-se numai lăcrămând și cu jalea în suflet; iar flăcăii intrau pe poartă sfioși cete, cete, îndreptându-i alții la depozitul de recrutarte.

Locul din fața depozitului gemea de mulțimea tineretului; printre ei mai eră câte un târgoveț bătrân, căruia nu i eră groază de regiment, ca bieților săteni, neștiutori. Flăcăii se strâneau cioacă împrejurul celor gureși, și din când în când, câte un hohot de râs îi mai răcoriau (împrăstieau) și iar se buluciau, iar dădeau vânt prăjurilor, care i făceau să uite grijile ce i așteptau. Doar când mai zăriau câte un militar, rămâneau zăpăciți și gânditori...

Cum erau stăpâniți de liubuția unora și de istețimea altora, iacă văd venind în pasul ciobănesc chiar un cioban.

— Noroc bun! dădu bărbătos și cu inimă ciobanul.

— Se dea Dumnezeu.

— A sosit și Ignatu nostru.

— Cam așa...

Se făcu liniște. Toți se uitau și-l măsurau pe noul sosit, din cap până'n tălpi.

Unul rupe tăcerea și se dă la taifas cu ciobanul.

— De unde ești, camarade?

— Tot de pe-aici s și eu; din sus.

Eră de prin ținutul Fălciului.

— Și ce meșteșug ai?

— Îs cioban.

— De multă vreme?

- E hei... de când eram de 5 ani.
- Dacă-i așa, îi fi având oi multe: oile tale.
- Am avut, da cu armata asta le-am vândut.
- Le-ai dat? Trebuie să fi luat mult bănet?
- Cincisprezece sute.
- Cincisprezece sute!? se miră mai mulți și se'ndeasă roata în jurul lui.
- Bravo ție! îl laudară într'un glas mai mulți inși.
- Vezi că nu-i degeaba vorba ceea: «*Oaea te'mbogățește*» îi dă unul din grămadă.
- Ce-ai făcut cu banii? îl întreabă vro 2—3 de odată.
- I-am pus la casierie, în târg.
- Cine te a povățuit?
- Primaru.
- Bine te-a slătuit.
- Bine, D-zeu să-i facă parte și lui de bine.

Pe toți îi prinsese mirarea, că un cioban ca acela să aibă atâta avere și după câte le mai povestise că'ndurase lipsa de părinți, tirania altor ciobani și greutățile toate până ce-a ajuns și el stăpân; din toate câte spusese se vedeă că-i om așezat la mintea lui și cu temeiul la vorbă.

În înghesueala ceea eră vârit ș'un jidan, care holbase niște ochi mirători, ca un cioban să fie atât de cumpănit și de economicos, cum cam rar se gădesc printre Români. Și prinse a-l iscodi jidanul:

- Cum, te-a luat pe d-ta în armată?
 - Vezi singur, că la armată am venit.
 - De ce nu te-ai căutat, c'ai fi putut scăpă din pricina buzei. Ciobanul aveă buza de sus despăcată drept în două, până sub puntea nasului, văzându-se toți dinții din față.
 - N'am voit de-anume să scap, că mi-i drag să păzesc țara, cum am păzit și oile; dar unii și alții au vrut. Și m'au purtat pe la Iași, acolo m'au adormit, s'au uitat la buză cu ochianu, fel și formă; pe urmă au spus că de-ar mai fi mulți ca mine voinicii și sănătoși.
 - Cum ai spus? Te-a adormit? întreabă cu spaimă jidanul.
 - Așa-i cum îți spun.
 - Dacă-i așa, ți s'a scurtat vieța cu 10 ani.
 - Ș'apoi. *Trei zile de-oi trăi, da să fiu Român!* grăi ciobanul cu mândrie, fără a fi tudul, îndesându-și căciula pe ceafă.
- Jidanul holbă niște ochi și mai mari, uimit de-atâta inimă de Român în ciobanul îmbrăcat c'un cojoc mișos, berneveci largi și creți, cu cămașa de-un negru strălucitor. Se mai uită jidanul în jurul lui cu o mutră, care pareă că spune: «Nici nu știu ce-o mai fi în omul acela».
- A fost dus la Iași, într'un regiment de călărași.

* * *

Cu ciobani și flăcăi de potriva acestuia și au apărat Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare și Sfânt, Petru Rareș, Ion Vodă cel

Cumplit țara mândră a Moldovei, ducându-se pomina peste mări și țări.

Cine știe, dacă acest cioban se va fi întors la cârdul din nou întemeiat, tot cu acea inimă caldă de Român voinic și mândru de neamul său!...

S. Teodorescu-Kirileanu.

STATUTELE

Societății „.....“ pentru întocmirea unei lăptării în comuna (1).

Art. 1. Se institue în comuna (sau comunele) o societate care va purta numele de Sediul societății va fi în comuna.

Art. 2. Scopul societății este de a transformă laptele dela vitele vitelor tuturor membrilor săi în brânză, unt, smântână, etc. după metodele cele mai moderne și potrivite cu cerințele vieții.

Art. 3. Fac parte din această societate toți locuitorii comunei (sau comunelor) cari au vite de lapte și cari se vor supune obligațiilor prevăzute în aceste statute.

Minorii nu pot face parte din societate.

Femeile văduve și majore pot fi primite în societate.

Art. 4. Pentru a putea fi societar se cere etatea de 21 ani, pentru femei și 25 ani pentru bărbați, să se bucure de bună reputațiune și să aibă una sau mai multe vaci cu lapte.

Art. 5. Societarii vor fi obligați a-și hrăni vacile bine, a-le adăposti contra timpului rău și a le ține în perfectă curățanie, spre a nu căpăta vre-o boală ce ar putea să se transmită și omului.

Fiecare societar este îndatorat să aibă pe proprietatea sa un petec de pământ semănat cu plante de nutreț ca: lucerna, trifoiul, borceagul, sfecla, cartofii, etc. (după localități).

Art. 6. Pentru a garantă sănătatea consumatorilor, societatea se obligă a supune toate vitele, al căror lapte va servi fabricațiunii, la inspecția medicului veterinar al județului cel puțin de două ori pe an. Starea de sănătate a vitelor se va certifica de acest medic. Copie după certificate vor însoți produsele puse în consumațiune.

Art. 7. Laptele vitelor (ce s'ar constată la aceste inspecțiuni) atinse de boale contagioase, se va înlătură din fabricațiune și proprietarii unor asemenea vite vor fi avizați să se desfacă de ele. Cei cari nu se vor supune acestei dispozițiuni, vor fi eliminați din societate pe un timp hotărît, sau chiar fără a mai putea fi reprimiți.

(1) Căpivă cititori ai revistei ne cer să publicăm un proiect de statute pentru înființarea unei societăți de lăptărie. Răspundem cu plăcere la rugămintea acestor cititori, cu credința că facem bine, revista noastră fiind purtătoarea tuturor ideilor folositoare pentru propășirea poporului românesc.

Art. 8. Fiecare societar este dator a transporta la locul de fabricare, la ora hotarita, laptele produs de vacile sale, proaspăt, în vase curate și ferit de orice amestec care ar compromite fabricațiunea și ar pierde creditul societății.

Art. 9. Acei cari din neglijență sau rea voință se vor dovedi că au adus spre fabricare lapte stricat, sau amestecat cu apă și alte substanțe pentru înmulțire, vor fi înlăturați din societate în mod definitiv, fără a mai fi reprimiți. Pe lângă escludere, vor pierde și orice drept ar mai avea în societate.

Art. 10. Pentru a constata orice falșificare, societatea va fi prevăzută cu toate instrumentele necesare întru aceasta, după poava maestrului lăptar.

Art. 11. Laptele depus de societari nu se va plăti decât după desfacerea produselor și în proporție cu cantitatea depusă de fiecare, scăzând cheltuelile de fabricare, precum și plata maestrului și a tuturor argaților necesari în fabrică.

Art. 12. Fiecare societar va purta un libret individual cu numele societății și numărul la care se află înscris în registrul de partizi. In acest libret, contabilul va nota în fiecare zi cantitatea de lapte ce s'a depus.

Art. 13. Pentru a preîntâmpina cheltuelile de instalație și procurarea de instrumente, fiecare societar va contribui la început cu o sumă proporțională cu numărul vitelor, al căror lapte-l depune spre labricare.

Intreaga instalație și toate instrumentele devin proprietatea comună a societății.

Din beneficiul realizat la finele anului se va reține.. % pentru fondul de rezervă, din care se vor acoperi pierderile ce le are în viitor societatea.

Art. 14. Membrii societății se întrunesc odată pe an, la finele anului social, spre a ascultă darea de seamă despre mersul societății, a debate propunerile consiliului de administrație, a luă orice hotăriri vor fi necesare pentru prosperitatea întreprinderii a se pronunță dacă membrii excluși de consiliul de administrație conform art. 7 și 9, au meritat sau nu această pedeapsă, cum și a alege pe membrii consiliului de administrație, după ce expiră mandatul celor vechi.

Art. 15. Orice hotărîre a acestei adunări, spre a fi valabilă, trebuie luată cu majoritatea voturilor membrilor înscriși. In caz când la prima convocare nu s'ar întruni această majoritate, la a doua convocare, hotărîrile se pot luă cu majoritatea membrilor prezenți.

(Sfârșitul în numărul viitor)

Din activitatea Cercurilor Culturale.

In ziua de 26 Fevruarie, a. c., învățătorii și preoții din cercul cultural «Cristești» (Botoșani), au ținut ședință în localul școalei din Cristești, după ce mai întâiu asistaseră la serviciul divin, oficiat la biserica din localitate, unde corul religios a fost condus de d-l institutor C. Iordăchescu.

În ședință intimă, d-l învățător Eug. Dimitriu a ținut o lecție de citire foarte bine reușită. Apoi s'a întocmit programul chestiunilor ce se vor desvoltă în ședințele publice viitoare, luându-se și hotărîrea de a se cumpăra un «cinematograf», care să fie proprietatea cercului. La orele 2 p. m. s'a început ședința publică, fiind de față peste 150 săteni.

Cel dintâiu a vorbit d-l I. Iordăchescu, învățător diriginte în Cristești, despre «*Foloasele băncilor populare*». D-sa a îndemnat pe oameni a economisi bani, ca să poată lua în arendă moșiile azi arendate străinilor. Conferința a fost ascultată cu cel mai viu interes. A luat apoi cuvântul d-l C. Iordăchescu, institutor, dând *sfaturi asupra mîncării și băuturii*. Și această conferință a fost bine întocmită, mulțumind pe cei de față.

Cronica Săptămânii.

Plecarea M. L. Regele și Regina în străinătate.

Duminecă, 12 Martie, orele 2 p. m., M. L. Regele și Regina au plecat din București în străinătate. Majestățile Lor vor sta vre-o lună de zile în localitatea Lugano din Elveția.

La plecare, Suveranii noștri au fost salutați pe tot drumul până la gara de Nord de un numeros public; iar la gară au fost petrecuți de d-nii miniștri și de funcționarii înalți ai țării, cari le-au urat călătorie bună și sănătate.

Dea Domnul ca iubiții noștri Suverani să revină în țară cu bine!

Te-Deum la Mitropolia din București.

La 14 Martie, cu prilejul aniversării proclamării Regatului, s'a oficiat un «Te-Deum» la Mitropolie. A oficiat I. P. S. S. Mitropolit primat, înconjurat de un numeros cler.

Au azistat: AA. LL. Regale Principele Ferdinand și Principele Carol, d-nii miniștri, afară de d-l Ion Lahovari, d-nii generali: War-tiade, Robescu, Groza, Brătianu, Tătărăscu, Coandă, Năsturel, Hiotu, Boteanu; colonelii: Gheorghiu, Coandă, Saegiu, etc.

Onorurile militare au fost date de o companie din reg. 6 Mihai-Viteazul cu drapel și muzică. După serviciul divin, Altețele Lor Regale au trecut în revistă trupa, apoi au primit defilarea.

Darul făcut României de Consiliul comunal al Romei.

Consiliul comunal al Romei a hotărît să dea României, cu ocazia serbărilor de 40 de ani de domnie ai Regelui Carol și a împlinirii a 1800 de ani dela colonizarea Daciei de către Traian, o reproducțiune în bronz după antica lupoaică romană, simbol al Romei, care se află în localul primăriei Capitalei iteliene.

Manifestație pentru limba românească.

În seara zilei de 13 Martie, urmă să se joace la Teatrul Național din Capitală câteva piese în limba franceză, de domni și doamne din societatea bucureșteană, pentru soc. «Obolul».

Studentii universitari din Capitală, în număr destul de însemnat, au ținut intruniri de protestare, cerând ca direcția teatru-

lui să nu îngăduie ca pe scena teatrului nostru să se joace de către Români în franțuzește, desprețuindu-se astfel dulcea noastră limbă.

În seara reprezentației, studenții au ținut cuvântări înaintea Teatrului Național, luând parte la întrunire și un număr public. Sergenții de stradă, jandarmii pedestrii, jandarmii călări, au fost trimiși să risipească pe studenți și să ocupe piața teatrului. O învâlmășeală groaznică a avut loc din această pricină. Soldații loviau în dreapta și în stânga cu puștile și cu săbiile, spărgând capetele oamenilor, călcându-i cu caii, spărgând geamurile și lucrurile de prin prăvăliile apropiate, etc.; manifestanții s'au opus, lovind pe soldați cu ce nemereau în cale.

Teatrul național se prefăcuse în sală de spital, atât de mulți erau oamenii răniți, duși acolo. Au fost aproape două sute de răniți din amândouă părțile, între cari câțiva așa de greu loviți, că nu se știe dacă vor scăpa cu viață. Se înțelege că reprezentația în limba franțuzească nu s'a mai putut da. Studenții au sfârșit întrunirea lor, ținând cuvântări la Statuia lui Mihai Viteazul, unde au arborat și steagul lor, sfâșiat de soldați. Dintre persoanele arestate de poliție au fost date în judecată.

Studențimea din Iași, mâhnită de faptele petrecute la București, a ținut o întrunire de protestare, la care au luat parte profesori universitari și cetățeni.

Foamete mare în Japonia.

Războiul și-a adus roade. În Japonia e foamete mare. Mizeria a crescut treptat prin foametea provenită în urma recoltelor rele. Ca la trei milioane de locuitori stau gata să moară de foame. Mulțime de familii, cari înainte de războiu aveau stare bună, acum se luptă cu foamea. Copiii, săptămâni de-a rândul se nutresc cu făină măcinată din paie și amestecată cu orez. Femeile n'au putere să nască, ci se prăpădesc!

Pe lângă foamete mai e și un frig cumplit. Emigrările sunt zilnice. Oamenii își părăsesc familiile, mamele copiii, și-și iau lumea în cap. Bărbații rămași la vatră aleargă desculți și sdrențuroși pe la păduri după lemne să-și încălzească copiii. Mamele plâng cu mititeii în brațe. Pe fața copiilor se vede că de abia mănâncă odată pe zi. Iată o parte din câștigul bieților Japonezi, din războiul cu Rușii.

DARI DE SEAMA.

REVIZORUL, comedie în 5 acte, de *Nicolae V. Gogol*, tradusă din rusește de preotul *Simeon N. Morozov*.

Pentru 30 bani, cititorul are un volum de 95 pagine în formatul cărților de școală, și poate petrece câteva ceasuri în tovarășia unuia din cei mai populari autori.

Subiectul e foarte simplu, însă e desvoltat cu multă îndemănare. Funcționarii comunali din cutare oraș rusec sunt cu frica în sân, căci au auzit că le-a sosit revizorul statului în inspecție. Cum fiecare din ei nu-și vede de datorie și mai trăiă, pe lângă leafă, și din banii altora, fie făcând datorii, fie jefuind, se așteptau dintr'un moment în altul să fie trași la răspundere

de șeful lor. Acesta se ivește sub figura unui tânăr risipitor și deșchiat, care își petreceă vremea jucând cărți, și înșelând lumea. Pe acesta îl iau toți drept revizor și-i fac cele mai mari onoruri. Il ospătează episcopul instituției de caritate, apoi primarul, doarme la acesta din urmă, se face că-i cere pe fiica acestuia în căsătorie și pungăsește sub chip de împrumut pe toți slujbașii comunali. Ei îi dau cu plăcere sute de ruble, spre a scăpa de pedeapsă pentru faptele lor ilegale. Falșul revizor primește mai multe reclamații în privința primarului, a revizorului școlar, a judecătorului, etc., dar nu le dă de loc atenție. Oamenii vorbesc de nevoile lor și el îi întreabă de numărul copiilor, de numele lor, etc. În cele din urmă se vede nevoit să fugă cu buzunarele pline, spre a nu se descoperi că nu este el revizorul.

Înșelăciunea lui este însă dată de gol de directorul poștei. Acesta prinsese o scrisoare a falșului revizor și în loc de a o trimite la locul în drept, a deschis-o el. Din ea a aflat cu mirare că acel tânăr nu era revizorul statului, și că slujbașii comunali care îi împrumutase bani erau oameni netrebncii.

Pe când directorul poștei le citește acestora scrisoarea, în care se mai dă fiecăruia și câte o poreclă, jandarmul vestește sosirea adevăratului revizor. Toată adunarea rămâne ca împietrită.

Această comedie poate fi citită cu folos de oricine. Din ea ies la iveală moravurile ticăloase ale unei administrații șubrede și rele, biciuită fără cruțare de scriitor.

Traducătorul și-a dat osteneala s'o scrie într'o limbă cât mai românească și în general a isbutit, pe cât i-a fost cu putință.

Cartea este editată de tipografia Gheorghiu din Piatra Neamțu, unde se tipărește de o bucată de vreme o bibliotecă a autorilor de seamă.

* Școala, revistă pedagogică din Cernăuți, publică în numărul dela 1 Martie: *Mama și școala*, de d-na «Constanța Dunca Șchiâu». Se atrage marelui atenția asupra răspunderii ce o au față de copiii lor și cum ele sunt datoare să-i crească românește și creștinește, devotându-li-se lor. În această direcțiune trebuie să lupte școlarele de fete, căci numai astfel își vor îndeplini menirea. *Emancipațiunea femeii moderne*, de «Mitric Bruja», se ocupă de starea ticăloasă în care ajunge femeia, din pricina îmbrățișării vieții de fabrică și de atelier, în locul vieții de familie. *Importanța limbii moderne*, de Gh. V. Buliga, etc.

* În numărul din Fevruarie al revistei *Câmpul*, D-1 C. Sachelariide publică un articol amănunțit despre *agronomii-fermieri*. După ce se arată nevoia arendării fără licitație pe termen de 25 de ani a unor loturi de 20—60 hect. din moșiile statului, și pe un preț potrivit, absolvenților școlarelor de agricultură și micilor cultivatori fruntași, se enumără obligațiile ce aceștia le vor avea apoi ca fermieri, pentru propășirea agriculturii și a traiului țăranilor. Se mai publică articole folositoare ca: *Inmulțirea pomilor roditori*, *sfecla de nutreț și cultura sa*, *floarea soarelui*, etc.

Get.

O serbare școlară.

În ziua de 8 Ianuarie a. c. s'an ținut conferințele Cercului cultural Zătreni din Vâlcea în comuna «Săscioara». Seara s'a dat o frumoasă serbare în localul școlii din Săscioara în folosul școlarilor săraci.

D-l I. Roibu, învățătorul local, aduce mulțumiri tuturilor, cari au contribuit la reușita morală și materială a serbării.

Nu rupeți firele de ață cu dinții. Unele femei, cari cos mult, se plâng că le sunt bolnave gura și buzele. Ele nu-și dau seama că pricina este adesea ori obiceiul ce-l au de a rupe ața cu dinții, în loc de a folosi foartecele.

Mai primejdios este însă de a rupe firele de mătase, căci fabricanții au obiceiul de a le muia într'un amestec de plumb, ca să le dea o strălucire mai mare. Femeile tot mușcând aceste fire se otrăvesc, fără să-și închipuie că boala a venit din obiceiul ruperii firelor de mătase cu dinții.

LICITAȚIUNI

În ziua de 27 Martie 1906, orele 10 $\frac{1}{2}$ a. m., se va ține licitație publică cu oferte închise la com. Comarnic, pentru arendarea următoarelor trupuri din jud. Prahova, pe termen de 5 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906 și anume: 1) Munții Negrașu, Fundurile, Ziliștea și Treisteni, dinpreună cu moara de pe apa Negrașu și cârciuma din cătunul Treisteni. Garanție provizorie lei 2.000, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație. 2) Munții Podul Cioarei. Garanție provizorie lei 200, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație. 3) Munții Podurile Sașilor. Garanție provizorie lei 450, iar cea definitivă jumătate din arenda ieșită la licitație.

Idem la Eforie, bul. Elisabeta, pentru închirierea următoarelor imobile și anume: «Din București» 1) Pivnița de sub prăvălia No. 4, din palatul băilor Eforiei, cu începere dela 23 Aprilie 1906. Garanție provizorie lei 75. 2) Prăvălia No. 7 din palatul băilor Eforiei, cu începere dela 23 Aprilie 1906. Garanție provizorie lei 800. 3) Apartamentul din fund din imobilul Eforiei din str. Labirint 76, cu începere dela 23 Aprilie 1906. Garanție provizorie lei 75. 4) Apartamentul No. 1, etaj, din imobilul din str. Sf. Vineri No. 2, cu începere dela 23 Aprilie 1906. Garanție provizorie lei 400. «Din Sinaia» 5) Magazinul No. 2 din pavilionul de mărunțișuri din parcul Sinaia, cu începere dela 23 Aprilie 1906. Garanție provizorie lei 60. 6) Magazinul No. 5 din pavilionul de mărunțișuri din parcul Sinaia cu începere dela 1 Iunie 1906. Garanție provizorie 60.

Idem pentru arendarea în bloc a Munților Negrașu, Fundurile, Ziliștea, Treisteni, Podul Sașilor, Podul Cioarei din jud. Prahova, pe termen de 5 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906. Garanție provizorie lei 3.000. Oferte condiționale și supraoferte nu se primesc. Condițiunile speciale, precum și orice alte informațiuni se pot lua la serv. Bunurilor Eforiei, în zilele și orele de lucru. Licitația se va ține conform artic. 72—83 din legea comptabilității publice.

POȘTA REDACȚIEI

Părintelui «Vasilache», comuna Ștobăreni, Vaslui.—Legea Clerului modificată se va publica în revista «Biserica Ortodoxă» și în alte reviste bisericești.

NICOLAE LUPAŢ

24, Calea Victoriei, Bucureşti.

▣ PALARII, PALARII, PALARII ▣ ||| ▣ GHETE, GHETE, GHETE ▣



moi şi tari, culori şi negre

primesc zilnic

Noutăţi diferite.



pentru Dame, Bărbaţi şi Copii

Fabricaţiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

BIBLIOGRAFII

A apărut «Unirea, Plevna, Dacia» (trei hori), piesă în trei acte de Serafim Ionescu, institutor în Fălţiceni, fost revizor şcolar. Piesa aceasta e întocmită pentru teatrul şcolăresc şi de familie. Preţul 60 bani. O recomandăm domnilor învăţători.

* *

În editura cunoscutei librării **H. STEINBERG**, str. Gabroveni No. 10, Bucureşti, au apărut în **TREI VOLUME** lecţiuni practice, întocmite după programa şcoalelor primare urbane şi rurale de Gh. N. Costescu directorul şcolii de băeţi «Enăchiţă-Văcărescu», din Bucureşti. Această importantă lucrare cuprinde 3 volume şi anume: Volumul I-*iu Metodica limbii Române*, cuprinde aproape toate lecţiile de Limba Română dela cl. I-IV-a aşă cum trebuiesc făcute cu copiii. Costă **5 lei**. Volumul II-*lea: Metodica Matematicei*, cuprinde lecţiile de aritmetică şi geometrie după program, dela cl. I-IV-a. Costă **5 lei**. Volumul III-*lea: Metodica Istoriei şi Geografiei* cuprinde toate lecţiile de istorie şi geografie după program dela cl. II-IV-a. Costă **7 lei**.

Fiecare volum cuprinde două părţi: **teoria şi practica**.

Credem că d-l Gh. N. Costescu a adus un real serviciu şcolii şi în particular institutorilor şi învăţătorilor, cari pot avea o călăuză bună şi sigură, având aceste trei volume. Le recomandăm în deosebi cititorilor noştri cari le pot avea dela «editor» strada Gabroveni No. 10 Bucureşti, cu preţurile arătate mai sus.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate, „
G. I. Goschen „
Viconteles Duncannon „
E. W. H. Barry „
Robert Hamilton Lang „
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes „

Directori: } C. A. Stolz
 } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei . 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955 688.76
Idem format din capi-
tal și alte rezerve 1.075.842 60

Total în aur Lei 7.052.531.36
Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băicoianu.
Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a „grindinei“, contra riscu-
lui pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca: «cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
prezentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.

Veste gospodarilor noștri dela sate.

Înainte de Sf. Nicolae, a eșit dela tipar un Calendar pe anul nou 1906,
scris anume pentru săteni cu vorbe ce le pricepe oricare. Într'ansul
găsești de citit bucățile acestea: 1) Urare de noroc pe anul acesta nou;
2) Întâmplările cele mai însemnate decând îi lumea; 3) Sărbătorile când
îs deschise dughenile și când nu se ține școală; 4) Sărbătorile anului
întreg; 5) Rugăciune de secetă; 6) Iubirea și cinstirea părinților; 7)
Sărbătorile ce trebuie ținute; 8) Ce zice Sf. Scriptură de bețivi; 9) Ră-
boiul Rusiiei cu Japonul; 10) De vorbă cu moș-Gheorghe (tot despre
răboiul acesta); 11) Regele nostru împlinește 40 ani de domnie; 12)
Oameni de bine; 13) Sfaturi pentru lehuze; 14) Vorbe de înțelepciune;
15) Cum trebuie să ne punem copiii la cale; 16) Copiii la meșteșug; 17)
Nu vă vindeți pâinea dela gură; 18) Cântecul țaranului; 19) De ale gos-
podăriei; 20) Pământ ori bani?; 21) «Țesătoarea»; 22) Moșii de ale sta-
tului arendate la săteni; 23) Luțerinăria statului; 24) Sfaturi gospodă-
rești; 25) Vorbe de haz și multe alte lucruri bune se găsesc în acest
calendar cum rar veți găsi în altă carte.

Un an întreg îl ai de prieten care te sfătuie și-ți ține de urit. Pe ase-
menea odor nu-i păcat să dai cât de mult; însă el nu-i decât 40 bani
și are încă chipurile mândre ale M. S. Regelui și Reginei la 40 ani de
domnie, care se pot pune pe perete.

Cereți-l la adresa: «Redacția calendarului gospodarilor săteni» Baea-
Suceava, trimetând banii cu mandat ori în mărci poștale.

Cine trimite bani pentru zece calendare, capătă două pe deasupra.

O DESLUȘIRE ABONAȚILOR NOȘTRI

Expediind avize pentru plata abonamentului, mai
mulți d-ni abonați le-au înțeles rău. Le dăm următoa-
rea explicațiune:

Când în aviz se zice: „Abonamentul D-voastră fiind
expirat încă dela 30 Septemvrie 1905. . .“ însemnează că
până la 30 Septemvrie 1905 abonamentul este plătit,
și că au de plată dela „1 Octomvrie 1905“ încoace, adică
pe anul curent al IX-lea. Acelaș lucru pentru cele-
lalte date.